

λαγχολία, υφαίνει τὸ ρεμβασμὸς τῆς ἀπάνω στὰ χορταρισμένα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, μέσα στὴ φαιδρότητα καὶ τὴν παντοτεινὴ νιότη τῆς ὠραίας περιγύρα φύσης. Ἄλλοῦ, ὅπως στὰ τριστιχὰ τοῦ «Excelsior» προχωρεῖ μὲ ρυθμὸ ἀποφασιστικό, μὲ στέρεο βῆμα γιομάτος ἀπὸ θέληση ἐνεργητικὴ καὶ ἡρωϊκὸς πόθος.

Ἡ ἀπόχρωση χαρακτηρίζει τὸ λιτὸ γραφικὸ ὕψος τοῦ Μαβίλη. Ἡ λέξη του, βελμένη μὲ προσοχή, εἶναι γραφικὴ καὶ ποιητικὴ. Ὁ ποιητὴς δὲν κινηγάζει τὴ δυνατὴ ἐντύπωση μὲ τὴν ἐντονη λέξη, τὴ μεταφορά, τὴν ἐκφραση τὴν περιεργή. Δὲ βάζει χρῶμα πολὺ καὶ λάμψη. Τὴ λέξη, ποὺ τὴ διαλέγει πάντοτε προσεχτικά, τὴ ζυγίζει κυρίως νὰ εἶναι ἰσόρροπη μὲ ὅ,τι θέλει νὰ ἐκφράσει, καὶ νὰ δίνει τὸν τόνο του. Τὸ ὕψος αὐτὸ γυρεύει πρὸ πάντων τὴν ἀπόχρωση, στὴν ποιητικὴ κυριολεξία καὶ στὸ χαρακτηριστικὸ μεταχείρισμα τοῦ ἐπιθέτου. Πολλὲς φορές ἡ λέξη ἢ κοινὴ δίνει τὸν ἰδιαιτέρου τόνο· ὁ ποιητὴς τὴ βάζει τότε καὶ τὴν ὁμορφαίνει. Δὲν εἶναι ὁ ποιητὴς, ὅπως λέει ὁ Baudelaire, σὰν καὶ τὸν ἥλιο, ποὺ ἐξευγενίζει ὅπου μπεῖ τὴ μοῖρα τῶν πραγμάτων; Ἐξ ἄλλου ἀγαπᾷ τὴ λέξη τὴ γραφικὴ, καὶ δίνει στίς εἰκόνες του μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐνέργεια καὶ ζωή, ὅπως στοὺς στίχους αὐτοὺς ἀπὸ τὸ «Excelsior»:

Κι ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
στ' ἀέλειωτο φαράγγι, ὅλο χαλίκι,
μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.

Κ' ἡ ποιητικὴ αὐτὴ εἰκόνα ἀπὸ τὴν Ἑλιά :

Στὴν κουφάλα σου φώλιασε μελίσει,
γέρικη ἐλιά, ποὺ γέρνεις μὲ τὴ λίγη
πρασινάδα ποὺ ἀκόμα σὲ τυλίγει
σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίσει.

Τὴν ποίηση τοῦ Μαβίλη τὴ διακρίνει αἵσθημα βελή. Μέσα στὸ ποιητικὸ ὄνειρό του σταλάζει τὸ δάκρυ καὶ περνάει ὁ θάνατος. Τὸ δάκρυ αὐτὸ εἶναι ἐξάίσιο. **Ἄ δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δαίλι...** Ὁ ποιητὴς δὲν κλαίει ἀτομικά του πάθη. Δὲν εἶναι «τὸ ἀθέλητο δάκρυ τῆς πλήξης» ποὺ διακρίνει στὸ μάτι τοῦ ἀναγνώστη τοῦ ὁ Baudelaire, ἢ τὸ νευρικὸ δάκρυ τοῦ Musset, «τὸ μόνον καλὸ ποὺ γινώρισε στὸν κόσμος». Εἶναι τὸ καθολικὸ δάκρυ τοῦ κόσμου, ἡ μελαγχολικὴ θεωρία τῆς ζωῆς. Ὁ πόνος τῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει μάγια, ποὺ εἶναι ὁμορφὴ, μὰ ποὺ βγαίνει ἄδωρο δῶρο, καὶ ποὺ ἀφίνει φεύγοντας, ὅπως ἡ πεταλούδα τὸ χνούδι, τὴν πίκρα.

Ἡ ἀγία θεωρία τοῦ θανάτου ἔρχεται μέσα στὸ νειρο τοῦ ποιητῆ μὲ τὴν παρηγορικὴ τοῦ φίλου. Ἡ αἰώνια γαλήνη. Σὰ φίλο θὰ τὸν ἀντίκρουσε καὶ τώρα ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητῆ. Καὶ τώρα ἐκεῖ κάτω.... Ὁ

ποιητὴς καὶ ὁ φίλος μὰ ἀφίνει τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ.

Ἄς τὸν φέρουν στὴν ἀνάπαυσή του Ἀγγέλων πτέρυγες καὶ ὕμνοι.

Σ. ΑΛΙΜΠΕΡΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΤΚΑ

ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Λ. ΜΑΒΙΛΗ

Τὰ μάτια Σου εἶδα τὰ μεγάλα
Σὰν τῆς Σιωπῆς, καὶ πιὸ πολὺ
Γλυκὰ ἀπὸ Γυρισμοῦ φιλὶ
Καὶ ἀπ' τῆς Μανούλας μας τὸ γάλα.

Κάτι πιὸ ἀπόκοσμο, μὲς στᾶλλα
Τῆς Γῆς, νὰ βλέπουν, ποὺ σφυλεῖ
Καὶ ἡ πιὸ μικρὴ δροσοῦλας στάλα
Μὰ ποὺ καὶ ὁ Αἰθέρας μόλις κλεῖ.

Τὸ ἀσύλληπτο τὸ Κάτι ἐκεῖνο
Θωρῶ στὸ βλέμμα Σου, πιὸ ἀγνὸ
Καὶ ἀπὸ τὸν πάλλευκο τὸν κρίνο

Καὶ ἀπ' τὴν Παρθένο πιὸ σεμνὸ...
Νεραΐδινη ἢ ὄψη Σου ἀγαλμάτων
Μὲ βάθρα τους, ἀφροὺς κυμάτων...

Σπέτσες 1912 12 14 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΣΤΟ Λ. ΜΑΒΙΛΗ

Τῆς δάφνης, ποὺ σοῦ στόλιζε τὸ μέτωπο, Τεχνίτη,
εἶχε κοπῇ ἀπ' τὸν Παρνασσὸ τὸ τρυφερὸ κλαδί·
μὰ ἐσὺ καὶ δάφνη ἐγύρευες, ποὺ βλάσταινε στὴν Κρήτη
καὶ τώρα δάφνη ἐγύρευες στὴ σκλαβωμένη γῇ.

Μὰ ἐκεῖ στὴ γῇ τῶν δεκαφτὰ μὲ τὴν Κερὰ Φροσύνη
ὁραματίστης τίς ἀγνὲς νυφούλες τῶν νερῶν
τῆς Αἰμῆς καὶ σοῦ πόθησεν ἐκεῖ ἡ ψυχὴ νὰ μείνῃ
σιμὰ στοὺς θρύλους ἑνδοξῶν καὶ παλαιῶν καιρῶν

ΑΡΓΥΡΗΣ Ν. ΚΟΡΑΚΑΣ

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο, πρῶτο τῆς καινούριας χρονιάς
ἀν' ὁ τόπος μᾶς παίρνει, θ' ἀρχινήσουμε τὸν «Ἀρχισυν-
τάχτη» τοῦ Ταγκόπουλου, ποὺ παραστάθηκε τὸ περασμένο
καλοκαίρι στὸ θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη.